

1

PRIMER HO EXPLICO JO

Em dic Bola. Bé, d'això..., no exactament. A l'institut, els professors solen dir-me Carles però, com que fa gairebé una setmana que no em diuen res perquè no em veuen, es pot dir que em dic Bola. Vés a saber perquè.

La meva tutora a l'institut, la Pilar, va venir un dia a casa i va dir a l'àvia que jo havia d'anar cada dia a classe. I l'àvia li va respondre molt sorpresa que jo hi anava cada dia. O això era el que ella creia, perquè, com que no s'hi veu gaire, mai no sap del cert si hi vaig o no. Jo sempre li dic que hi vaig, i normalment és veritat. Només algun dia no ho faig, però sempre és perquè he anat a veure el pare o he hagut de fer-li un encàrrec urgent, urgent. D'aquells que no poden esperar.

Però, tot això, no cal que us ho expliqui. Jo, el que vull és parlar-vos de la Nica, que és una amiga. Una mica bleda però, al capdavant, una amiga.

La vaig conèixer una nit que anàvem, amb en Llimona i en Quatrulls, de safari. Això del safari s'ho va inventar en Llimona, que se les pensa totes. Ho fem un cop el mes. Agafem el tren de Sarrià a tres quarts de quinze, després de sopar i quan a casa es pensen que ja fem nones com unes criatures. Baixem en una de les parades dels barris bons de Barcelona: la Bonanova o Sant Gervasi, fins i tot, un dia, vam arribar a les Tres Torres.

Un cop allà, comencem a regirar... Bé, no és res de dolent i no fem cap mal. La gent, de vegades, llença coses increïbles, i nosaltres ens limitem a recuperar-les de la brossa. Un dia vaig trobar una ràdio que funcionava d'allò més bé; era lletja com un pollastre, però funcionava.

Ja ho sé, ja, la Nica. Doncs la vam conèixer al començament del mes passat, és a dir, de novembre. Aquella nit havíem arribat fins a Sant Gervasi. En Llimona sempre diu que és una zona molt bona, perquè hi ha carrers petits i la gent no s'hi fixa gaire, si aixeques la tapa d'un contenidor de la brossa. A més, la policia només sol passar pels carrers amples. Així ningú no ens molesta, ni ens pregunta què fem.

Feia una estona que ens havíem posat a fer feina i jo ja m'havia trobat un jersei genial dins una bossa negra, plena de roba vella. En Llimona havia recollit un arc una mica despintat i sense corda. En Quatrulls anava

recol·lectant coberts amb un imant, per dur-los al casal del barri, i ja en tenia una bona col·lecció; perquè la gent, els coberts, sempre els perden a la brossa.

Va ser sobtat. Quan més tranquils estàvem, es va sentir un cop molt fort, com si sonés una campana esquerdada. I, tot seguit, es va disparar una alarma. Nosaltres no havíem fet res, però ens vam espantar. La gent sortia als balcons a veure què passava i nosaltres vam arrencar a córrer carrer avall. A la dreta! No, que sortirem al carrer Balmes. A l'esquerra, pels carrerons que pugem i baixen. Ara, ara a la dreta, al parc, al parc, que només hi ha gent que passeja el gos. Buf, buf. Se sent una sirena, és la policia. No, és una ambulància. Buff, quina correguda. I què ha passat? Què era aquell cop? I aquella alarma? Bufff.

—No em feu mal. Jo no us he fet res. No em feu mal. Jo no he fet res de dolent.

Nosaltres ens havíem assegut en un banc i aquella veu sortia de sota. Ni ens havíem adonat que allà hi havia algú. Vam fer un bot, espantats. De seguida vam veure que era ella, l'espantada. I que era una noia.

—Ei, què hi fas, aquí?

—No tinguis por, que no et volem fer res.

—Si ets tu qui ens ha espantat a nosaltres.

Va sortir de sota el banc. Era rossa i no es treia la por de sobre. Es tapava la cara amb els braços, amb les mans.

—No em feu res, no em feu res! Jo no hi tinc res a veure. Jo no sé res.

—Tranquil·la, dona. Que ens confons. Nosaltres no et volem fer cap mal.

La noia va mirar entre els dits, sense gosar destapar-se la cara. De cop i volta es va posar dreta i es va enfurismar amb nosaltres. Fins i tot va donar una empenta a en Llimona, que mirava de calmar-la.

—Si sou criatures! Què us heu pensat? Fugiu del meu davant, marrecs!

—Ei, què passa, ara?

Tots quatre formàvem un cercle i devíem semblar tres gats i un gos a punt de fer gresca. La noia estava enfadada. Posava les mans com si fossin urpes i ens volgués treure els ulls. Nosaltres no sabíem què fer, però vaja, si volia una baralla, la tindria, aquella fleuma.

—Si us acosteu, us esgarrapo la cara. Què us heu pensat, mocosos?

Era bonica, la noia. Fins i tot feta una fúria, era bonica. I devia tenir uns setze anys (quinze, ens va dir més tard). Nosaltres en teníem dotze, i en Llimona, gairebé tretze; és a dir, quasi trenta-set entre tots tres. Gairebé uns iaïos!

La noia va retrocedir una mica, va ensopegar i va caure de cul sobre un petit bassal. Nosaltres tres ens vam posar a riure. Es va aixecar, i duia tots els pantalons

tacats de fang. Ja se sap com són les pluges: ho enfanguen tot, no respecten ni els jardins de Sant Gervasi.

En Llimona li va allargar un mocador perquè se'ls netegés i ella el va acceptar amb un «gràcies» molt fluixet. Ja havíem fet les paus. Amb el mocador es va treure el fang i, en acabat, el va llençar en una paperera. En Llimona, sense dir res, el va recuperar, el va espolsar i el va desar a la bossa. Quina mania té la gent, de llençar-ho tot.

—Em dic Verònica. Vero, per als amics. Ho sento, si us he espantat.

Espantat. Buf, no començàvem bé.

—Jo em dic Bola. —I, mentre li deia això, li vaig fer un petó a la galta. Ella es va sorprendre una mica i va fer un pas enrere per evitar que els altres ho repetissin.

—Quatrulls.

—Llimona.

No se'n va poder estar i va riure en sentir els nostres noms, mentre amb la mà s'eixugava el meu petó. No sé com algú que es diu Vero es pot riure del nom d'un altre. En Llimona li ho va dir i ella va contestar, insolent:

—A mi m'agrada.

—Doncs a mi, no. Et diré Nica, que és més bonic.

Nosaltres vam estar-hi d'acord, però ella ens va dir que no calia que li diguéssim de cap manera. Va girar cua i se'n va anar sense dir ni adéu. «En fi —vam pensar—. Bon vent.»